

Luna, pală ca o pată

Nicu Hăloiu

Luna pală ca o pată

...

Se lasă-a nopții grea cortină
Brodată cu stele aurii,
Ca niște puncte de lumină
În bezna orelor târzii!

...

Burgul e de-acum pustiu,
Puținul orelor rămase,
Adună oamenii prin case
Se lasă noaptea, e târziu!

...

Bântuie-mprejur acum
Un aer de primăvară,
Ca un ecou de catedrală
Se-aude liniștea pe drum!

...

Dar bucuria primăverii,
Poartă cu ea o rană-ascunsă,
Căci Lumina Învierii
De-a vieții noapte e pătrunsă!

...

Că-n tot acest păienjenis
De vești și zvonuri de departe,
Se-aude că bătrâna moarte
A plecat la seceriș!

...

Stăm în case,
Noaptea iese
Și una câte una-și țese,
Stele-n orele rămase!

...

Întunericu-i deplin,
Doar pe boltă sus, departe,
Câte-un licăr stins răzbate
Rar, puțin câte puțin!

...

Un gând vine către mine
Și-mi amintesc iubito-acum
De plimbările cu tine
Pentru floare de salcâm!

...

Noaptea trece

Clipe-i fug
Și o adiere rece
Se plimbă liber peste burg!

...

Tu, deschizi fereastra larg,
Să pătrundă de afară
Vântul blând de primăvară
Care ți-a atât de drag!

...

Pe bolta întunecată,
Luna, pală, ca o pată,
E gata gata să răzbată,
Să privească-n ochii-ți verzi!